

משנה - נגעים

[פרק א](#) • [פרק ב](#) • [פרק ג](#) • [פרק ד](#) • [פרק ה](#) • [פרק ו](#) • [פרק ז](#) • [פרק ח](#) • [פרק ט](#) • [פרק י](#)
[פרק יא](#) • [פרק יב](#) • [פרק יג](#) • [פרק יד](#)

פרק א

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#)

פרק ב

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#)

פרק ג

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#)

פרק ד

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#) [משנה י](#) [משנה יא](#)

פרק ה

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#)

פרק ו

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#)

פרק ז

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#)

פרק ח

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו משנה ז
משנה ח משנה ט משנה י

פרק ט

משנה א משנה ב משנה ג

פרק י

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו משנה ז
משנה ח משנה ט משנה י

פרק יא

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו משנה ז
משנה ח משנה ט משנה יא משנה יב

פרק יב

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו משנה ז

פרק יג

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו משנה ז
משנה ח משנה ט משנה י משנה יא משנה יב

פרק יד

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו משנה ז
משנה ח משנה ט משנה י משנה יא משנה יב משנה יג

פרק א - משנה א

מראות נגעים שנים שהן ארבעה. בהרת עזה כשֶׁלֶג [ב], שְׁנֵיהָ לָהּ כְּסִיד
ההיכל. והשֵׁאת פְּקָרוֹם בִּיצָה, שְׁנֵיהָ לָהּ כְּצֶמֶר לָבֹן, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וּחְכָמִים אוֹמְרִים, הַשֵּׂאת כְּצֶמֶר לָבֹן, שְׁנֵיהָ לָהּ פְּקָרוֹם בִּיצָה:

פרק א - משנה ב

הַפְּתוּדָה שֶׁבַשְׁלֵג, כִּינּוֹ הַמְּזוּג בַּשְּׁלֵג [ד], הַפְּתוּדָה שֶׁבַפְּסִיד, כְּדָם הַמְּזוּג בְּחֶלֶב,
דְּבָרֵי רַבִּי יִשְׁמַעֵאל. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, אֲדַמְדָּם שֶׁבִּזָּה וְשֶׁבִּזָּה, כִּינּוֹ הַמְּזוּג
בְּמִים, אֵלֶּא שֶׁל שְׁלֵג עֲזָה וְשֶׁל סִיד יִדְּהָה מְמַנָּה:

פרק א - משנה ג

אַרְבָּעָה מְרֵאוֹת הָאֵלוֹ מִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה לְפָטֹר, וְלִהְחַלִּיט, וְלִהְסַגֵּיר.
לְהַסְגִיר [ו] אֵת הָעוֹמֵד בְּסוּף שְׁבוּעַ רֵאשׁוֹן [ז]. לְפָטֹר אֵת הָעוֹמֵד בְּסוּף
שְׁבוּעַ שְׁנִי [ח]. לְהַחֲלִיט אֵת שְׁנוּלֵד לוֹ מִחֵה אוֹ שְׁעַר לָבֹן, בְּתַחֲלָה, בְּסוּף
שְׁבוּעַ רֵאשׁוֹן, בְּסוּף שְׁבוּעַ שְׁנִי, לְאַחַר הַפְּטוּר. לְהַחֲלִיט אֵת שְׁנוּלֵד לוֹ פְּשִׁיּוֹן,
בְּסוּף שְׁבוּעַ רֵאשׁוֹן, בְּסוּף שְׁבוּעַ שְׁנִי, לְאַחַר הַפְּטוּר. לְהַחֲלִיט אֵת הַהוֹפֵךְ
כְּלוֹ לָבֹן מִתּוֹךְ הַפְּטוּר. לְפָטֹר אֵת הַהוֹפֵךְ כְּלוֹ לָבֹן מִתּוֹךְ הַחֲלִיט אוֹ מִתּוֹךְ
הַסִּגָּר. אֵלוֹ מְרֵאוֹת נִגְעִים שְׁכָל נִגְעִים תְּלוּיִם בָּהֶן [י]:

פרק א - משנה ד

רַבִּי חֲנִינָא סָגַן הַכֹּהֲנִים אוֹמֵר, מְרֵאוֹת נִגְעִים שֶׁשָּׂה עֶשֶׂר [יא]. רַבִּי דוֹסָא בֶן
הֶרְפִּינְס אוֹמֵר, מְרֵאוֹת נִגְעִים שְׁלֹשִׁים וְשָׁשָׁה. עֲקִבָּא בֶן מִהֶלְלָאֵל אוֹמֵר,
שְׁבַעִים וְשָׁנִים. רַבִּי חֲנִינָא סָגַן הַכֹּהֲנִים אוֹמֵר, אֵין רוֹאִים אֵת הַנִּגְעִים
בְּתַחֲלָה לְאַחַר הַשַּׁבָּת, שֶׁשְׁבוּעַ שְׁלוֹ חָל לְהִיּוֹת בְּשַׁבָּת. וְלֹא בְּשָׁנִי, שֶׁשְׁבוּעַ
שְׁנִי שְׁלוֹ חָל לְהִיּוֹת בְּשַׁבָּת. וְלֹא בְּשְׁלִישֵׁי לַבַּתִּים, שֶׁשְׁבוּעַ שְׁלִישֵׁי שְׁלוֹ חָל

להיות בשבת. רבי עקיבא אומר, לעולם רואים. חל להיות בתוך השבת, מעבירין לאחר השבת. ויש בדבר להקל ולהחמיר:

פרק א - משנה ה

פיצד להקל. היה בו שער לבן והלך לו שער לבן, היו לבנות והשחירו, אחת לבנה ואחת שחורה, והשחירו שתייהן, ארכות והקצירו, אחת ארפה ואחת קצרה והקצירו שתייהן, נסמך [יט] השחין לשתייהן או לאחת מהן, הקיף השחין [יט] לשתייהן או לאחת מהן, או חלקו השחין ומחית השחין והמכה ומחית המכה והבהק, היתה בו מחיה והלכה לה המחיה, היתה מרבעת ונעשית עגלה או ארפה, מבצרת ונעשית מן הצד, מכנסת ונתפזרה [יז], ובא השחין ונכנס בתוכה. הקיפה, חלקה, או מעטה השחין או מחית השחין, והמכה ומחית המכה והבהק, היה בו פסיון [כ] והלך לו פסיון, או שהלכה לה האום או שנתמעטה ואין בזה ובזה כגריס [כא], השחין ומחית השחין והמכה ומחית המכה והבהק חולקין בין האום לפסיון, הרי אלו להקל:

פרק א - משנה ו

פיצד להחמיר. לא היה בו שער לבן ונולד לו שער לבן [כב], היו שחורות והלבינו, אחת שחורה ואחת לבנה והלבינו שתייהן, קצרות והאריכו, אחת קצרה ואחת ארפה והאריכו שתייהן, נסמך השחין לשתייהן או לאחת מהן, הקיף השחין את שתייהן או את אחת מהן, או חלקו השחין ומחית השחין והמכה ומחית המכה והבהק והלכו להם, לא היתה בו מחיה ונולדה לו מחיה, היתה עגלה או ארפה ונעשית מרבעת, מן הצד ונעשית מבצרת, מפזרת ונתפנסה ובא השחין ונכנס בתוכה, הקיפה, חלקה, או מעטה השחין או מחית השחין והמכה ומחית המכה והבהק והלכו להן, לא היה בו פסיון ונולד בו פסיון, השחין ומחית השחין והמכה ומחית המכה והבהק חולקין בין האום לפסיון והלכו להן, הרי אלו להחמיר:

פרק ב - משנה א

בהרת עזה נראית בגרמני פהה, והפכה בכופי עזה. רבי ישמעאל אומר, בני ישראל, אני כפרתו, הרי הן פאשפרוע, לא שחורים ולא לבנים, אלא בינוניים. רבי עקיבא אומר, יש לצירים סממין שהן צרין צורות שחורות, לבנות ובינוניות. מביא סם בינוני ומקיפו מבחוץ, ותראה בבינוני. רבי יהודה אומר, מראות נגעים להקל אבל לא להחמיר, יראה הגרמני בבשרו להקל, והפוי בבינוני להקל. וחכמים אומרים, זה וזה בבינוני:

פרק ב - משנה ב

אין רואים הנגעים בשחרית ובין הערבים, ולא בתוך הבית (ה), ולא ביום המעון, לפי שהכה נראית עזה. ולא בצהרבים, לפי שעזה נראית פהה. אימתי רואין. בשלש, בארבע, ובחמש, ובשבע, ובשמנה, ובתשע, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר, בארבע, בחמש, בשמנה, ובתשע:

פרק ב - משנה ג

כהן הסומא באחת מעיניו, או שפכה מאור עיניו (ו), לא יראה את הנגעים, שנקאמר (ויקרא יג), לכל מראה עיני הפהן. בית האפל, אין פותחין בו חלונות לראות את נגעו:

פרק ב - משנה ד

כִּיצַד רְאִיתָ הִנָּנְעוּ. הָאִישׁ נִרְאָה כְּעוֹדֵר, וְכַמוֹסֵק זֵיתִים. הָאִשָּׁה כְּעוֹרֶכֶת וְכַמְנִיקָה אֶת בְּנָהּ, כְּאוֹרֶגֶת בְּעוֹמְדִין לְשַׁחֵי לֵיד הַיְמָנִית. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִף כְּטוֹוָה בְּפִשְׁתָּן לְשִׁמְאֵלִית **[ט]**. כָּשֶׁם שֶׁנִּרְאָה לְנִגְעוֹ, כִּדּוּ הוּא נִרְאָה לְתַגְלַחְתּוֹ:

פרק ב - משנה ה

כָּל הַנִּגְעִים אָדָם רוֹאֶה, חוּץ מִנִּגְעֵי עֲצָמוֹ. רַבִּי מְאִיר אוֹמֵר, אִף לֹא נִגְעֵי קְרוֹבָיו. כָּל הַנִּדְרִים אָדָם מֵתִיר, חוּץ מִנִּדְרֵי עֲצָמוֹ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִף לֹא נִדְרֵי אִשְׁתּוֹ שְׂפִינָה לְבֵין אַחֲרִים. כָּל הַבְּכוֹרוֹת אָדָם רוֹאֶה, חוּץ מִבְּכוֹרוֹת עֲצָמוֹ **[יג]**:

פרק ג

פרק ג - משנה א

הַכֹּל מִטְּמֵאִין בְּנִגְעִים, חוּץ מִן הַנִּכְרִים וְגַר תּוֹשֵׁב **[ב]**. הַכֹּל כְּשֵׁרִים לְרֵאוֹת אֶת הַנִּגְעִים, אֲלֵא שֶׁהִטְמֵאָה וְהִטְהַרָה בְּיַדֵּי כַהֵן. אוֹמְרִים לוֹ אָמַר טְמֵא, וְהוּא אוֹמֵר טְמֵא. אָמַר טְהוֹר, וְהוּא אוֹמֵר טְהוֹר. אֵין רוֹאִים שְׁנֵי נִגְעִים כְּאַחַד, בֵּין בְּאִישׁ אֶחָד וּבֵין בְּשְׁנֵי אַנְשִׁים, אֲלֵא רוֹאֶה אֶת הָאֶחָד וּמִסְגִּירוֹ וּמִחֲלִיטוֹ וּפּוֹטְרוֹ, וְחוֹזֵר לְשֵׁנִי. אֵין מִסְגִּירִין אֶת הַמְּסַגֵּר וְלֹא מִחֲלִיטִין אֶת הַמְּחַלֵּט. אֵין מִסְגִּירִין אֶת הַמְּחַלֵּט, וְלֹא מִחֲלִיטִין אֶת הַמְּסַגֵּר. אֲבָל בְּתַחֲלָה, בְּסוּף שְׁבוּעָה, הַמְּסַגֵּר מִסְגִּיר, וְהַמְּחַלֵּט מִחֲלִיט, מִסְגִּיר וּפּוֹטֵר, מִחֲלִיט וּפּוֹטֵר:

פרק ג - משנה ב

חָתַן שְׁנֵי אָהָב בּוֹ נָגַע, נוֹתֵינִין לוֹ שְׁבַעַת יְמֵי הַמְשָׁתָה, לוֹ וּלְבִיתוֹ וְלְכֹסוֹתוֹ. וְכֵן בְּרָגֵל, נוֹתֵינִין לוֹ כָּל יְמוֹת הַרְגֵּל:

פרק ג - משנה ג

עוֹר הַבָּשָׂר מְטַמֵּא בְּשְׁנֵי שָׁבוּעוֹת וּבְשִׁלְשָׁה סִימָנִין, בְּשַׁעַר לֶבֶן וּבְמַחֲיָה וּבְפִסְיוֹן. בְּשַׁעַר לֶבֶן וּבְמַחֲיָה, בְּתַחֲלָה, וּבְסוֹף שָׁבוּעַ רִאשׁוֹן, וּבְסוֹף שָׁבוּעַ שְׁנִי, לְאַחַר הַפְּטוֹר. וּבְפִסְיוֹן, בְּסוֹף שָׁבוּעַ רִאשׁוֹן, וּבְסוֹף שָׁבוּעַ שְׁנִי, לְאַחַר הַפְּטוֹר. וּמְטַמֵּא בְּשְׁנֵי שָׁבוּעוֹת, שֶׁהוּא שְׁלֹשָׁה עָשָׂר יוֹם:

פרק ג - משנה ד

הַשְּׁחִין וְהַמְכוֹה מְטַמְּאִין בְּשָׁבוּעַ אֶחָד וּבְשְׁנֵי סִימָנִין, בְּשַׁעַר לֶבֶן וּבְפִסְיוֹן. בְּשַׁעַר לֶבֶן, בְּתַחֲלָה, בְּסוֹף שָׁבוּעַ, לְאַחַר הַפְּטוֹר. וּבְפִסְיוֹן, בְּסוֹף שָׁבוּעַ, לְאַחַר הַפְּטוֹר. וּמְטַמְּאִין בְּשָׁבוּעַ אֶחָד, שֶׁהוּא שְׁבַעַת יְמֵים:

פרק ג - משנה ה

הַנֶּתְקִין מְטַמְּאִין בְּשְׁנֵי שָׁבוּעוֹת, בְּשְׁנֵי סִימָנִין, בְּשַׁעַר צָהָב דֶּק וּבְפִסְיוֹן. בְּשַׁעַר צָהָב דֶּק, בְּתַחֲלָה, בְּסוֹף שָׁבוּעַ רִאשׁוֹן, בְּסוֹף שָׁבוּעַ שְׁנִי, לְאַחַר הַפְּטוֹר. וּבְפִסְיוֹן, בְּסוֹף שָׁבוּעַ רִאשׁוֹן, בְּסוֹף שָׁבוּעַ שְׁנִי, לְאַחַר הַפְּטוֹר. וּמְטַמְּאִין בְּשְׁנֵי שָׁבוּעוֹת, שֶׁהוּא שְׁלֹשָׁה עָשָׂר יוֹם:

פרק ג - משנה ו

הַקְרַחַת וְהַגְבַּחַת מִטְמְאוֹת בְּשָׁנֵי שְׁבוּעוֹת, וּבְשָׁנֵי סִימָנִין, בְּמַחְיָה וּבְכַפְשִׁיּוֹן. בְּמַחְיָה, בְּתַחֲלָה, בְּסוֹף שְׁבוּעַ רֵאשׁוֹן, בְּסוֹף שְׁבוּעַ שְׁנִי, לְאַחַר הַפְּטוֹר. וּבְכַפְשִׁיּוֹן, בְּסוֹף שְׁבוּעַ רֵאשׁוֹן, בְּסוֹף שְׁבוּעַ שְׁנִי, וּלְאַחַר הַפְּטוֹר. וּמִטְמְאוֹת בְּשָׁנֵי שְׁבוּעוֹת, שֶׁהוּן שְׁלֹשָׁה עָשָׂר יוֹם:

פרק ג - משנה ז

הַבְּגָדִים מִטְמְאִים בְּשָׁנֵי שְׁבוּעוֹת וּבְשִׁלְשָׁה סִימָנִין, בִּירְקָרָק וּבְאֲדָמָדִם וּבְכַפְשִׁיּוֹן. בִּירְקָרָק וּבְאֲדָמָדִם, בְּתַחֲלָה {ט}, בְּסוֹף שְׁבוּעַ רֵאשׁוֹן, וּבְסוֹף שְׁבוּעַ שְׁנִי, לְאַחַר הַפְּטוֹר. וּבְכַפְשִׁיּוֹן, בְּסוֹף שְׁבוּעַ רֵאשׁוֹן, בְּסוֹף שְׁבוּעַ שְׁנִי, לְאַחַר הַפְּטוֹר. וּמִטְמְאִין בְּשָׁנֵי שְׁבוּעוֹת, שֶׁהוּן שְׁלֹשָׁה עָשָׂר יוֹם:

פרק ג - משנה ח

הַבְּתִים מִטְמְאִין בְּשִׁלְשָׁה שְׁבוּעוֹת וּבְשִׁלְשָׁה סִימָנִים, בִּירְקָרָק וּבְאֲדָמָדִם וּבְכַפְשִׁיּוֹן. בִּירְקָרָק וּבְאֲדָמָדִם, בְּתַחֲלָה, בְּסוֹף שְׁבוּעַ רֵאשׁוֹן, בְּסוֹף שְׁבוּעַ שְׁנִי, בְּסוֹף שְׁבוּעַ שְׁלִישִׁי, לְאַחַר הַפְּטוֹר. וּבְכַפְשִׁיּוֹן, בְּסוֹף שְׁבוּעַ רֵאשׁוֹן, בְּסוֹף שְׁבוּעַ שְׁנִי, בְּסוֹף שְׁבוּעַ שְׁלִישִׁי, לְאַחַר הַפְּטוֹר. וּמִטְמְאִין בְּשִׁלְשָׁה שְׁבוּעוֹת, שֶׁהוּן תְּשַׁעָה עָשָׂר יוֹם {י}. אֵין בְּנִגְעִים פְּחוֹת מִשְׁבוּעַ אֶחָד, וְלֹא יוֹתֵר עַל שְׁלֹשָׁה שְׁבוּעוֹת:

פרק ד

פרק ד - משנה א

יש בשער לבן מה שאין בפשיון, ויש בפשיון מה שאין בשער לבן. ששער לבן מטמא בתחלה, ומטמא בכל מראה לבן, ואין בו סימן טהרה. יש בפשיון, שהפשיון מטמא בכל שהוא, ומטמא בכל הנגעים **(ב)**, חוץ לנגע, מה שאין כן בשער לבן:

פרק ד - משנה ב

יש במחיה מה שאין בפשיון, ויש בפשיון מה שאין במחיה. שהמחיה מטמא בתחלה, ומטמא בכל מראה, ואין בה סימן טהרה. יש בפשיון, שהפשיון מטמא בכל שהוא, ומטמא בכל הנגעים **(ה)**, חוץ לנגע, מה שאין כן במחיה:

פרק ד - משנה ג

יש בשער לבן מה שאין במחיה, ויש במחיה מה שאין בשער לבן. ששער לבן מטמא בשחין ובמכה, במכנס ובמפזר, במבצר ושלא במבצר. יש במחיה, שהמחיה מטמא בקרחת ובגבחת, הפוכה ושלא הפוכה, ומעקבת את ההופך פלו לבן, ומטמא בכל מראה, מה שאין כן בשער לבן:

פרק ד - משנה ד

שתי שערות, עקרו משחיר וראשו מלבין, טהור. עקרו מלבין וראשו משחיר, טמא. כמה יהא בלבנונית, רבי מאיר אומר, כל שהוא. רבי שמעון אומר, כדי לקרץ בזוג. היתה אחת מלמטה ונחלקה מלמעלה והיא נראית

כְּשֵׁתִים, טְהוֹר. בְּהֶרֶת וּבֹ שֵׁעַר לִבָּן אוֹ שֵׁעַר שְׁחוֹר, טָמֵא. אִין חוֹשְׁשִׁין שְׁמֵא
מֵעֵט מְקוֹם שֵׁעַר שְׁחוֹר אֶת הַבְּהֶרֶת, מִפְּנֵי שְׁאִין בּוֹ מִמַּשׁ {ו}:

פרק ד - משנה ה

בְּהֶרֶת כְּגָרִיס וְחוֹט יוֹצֵא מִמֶּנָּה, אִם יֵשׁ בּוֹ רֹחַב שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת, זֹקְקָה לְשֵׁעַר
לִבָּן וּלְפִסְיוֹן, אֲבָל לֹא לְמַחְיָה. שְׁתֵּי בְּהָרוֹת וְחוֹט יוֹצֵא מִזֹּו לָזוֹ, אִם יֵשׁ בּוֹ
רֹחַב שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת, מְצַרְפֵּן. וְאִם לֹא, אִין מְצַרְפֵּן:

פרק ד - משנה ו

בְּהֶרֶת כְּגָרִיס וּבָהּ מַחְיָה כְּעֶדְשָׁה וְשֵׁעַר לִבָּן בְּתוֹךְ הַמַּחְיָה, הִלְכָה הַמַּחְיָה,
טְמֵאָה מִפְּנֵי שֵׁעַר לִבָּן. הִלְדָּ שֵׁעַר לִבָּן, טָמֵא מִפְּנֵי הַמַּחְיָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן
מְטַהֵר, מִפְּנֵי שֶׁלֹּא הִפְכַּתּוּ הַבְּהֶרֶת {ט}. בְּהֶרֶת, הִיא וּמַחְיָתָה כְּגָרִיס, וְשֵׁעַר
לִבָּן בְּתוֹךְ הַבְּהֶרֶת, הִלְכָה הַמַּחְיָה, טְמֵאָה מִפְּנֵי שֵׁעַר לִבָּן. הִלְדָּ שֵׁעַר לִבָּן,
טָמֵא מִפְּנֵי הַמַּחְיָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן מְטַהֵר, מִפְּנֵי שֶׁלֹּא הִפְכַּתּוּ בְּהֶרֶת כְּגָרִיס.
וּמוֹדָה, שְׂאִם יֵשׁ בְּמְקוֹם שֵׁעַר לִבָּן כְּגָרִיס, שֶׁהוּא טָמֵא {י}:

פרק ד - משנה ז

בְּהֶרֶת וּבָהּ מַחְיָה וּפְסִיּוֹן, הִלְכָה הַמַּחְיָה, טְמֵאָה מִפְּנֵי הַפְּסִיּוֹן. הִלְדָּ
הַפְּסִיּוֹן, טְמֵאָה מִפְּנֵי הַמַּחְיָה. וְכֵן בְּשֵׁעַר לִבָּן וּבְפְסִיּוֹן. הִלְכָה וְחִזְרָה בְּסוֹף
שְׁבוּעָה, הָרִי הִיא כְּמוֹת שְׁהִיְתָה. לְאַחַר הַפְּטוֹר, תִּרְאָה כְּתַחֲלָה. הִיְתָה עֲזָה
וְנִעְשִׂית פָּהָה, פָּהָה וְנִעְשִׂית עֲזָה, הָרִי הִיא כְּמוֹ שְׁהִיְתָה, וּבִלְבָד שֶׁלֹּא
תִּתְמַעַט מֵאַרְבַּעַה מְרֵאוֹת {יז}. כְּנִסָּה וּפְשִׁתָּה, פְּשִׁתָּה וְכִנְסָה, רַבִּי עֲקִיבָא
מְטַהֵר, וְחֲכָמִים

פרק ד - משנה ח

בהרת כגריס ופשתה כחצי גריס, והלד מן האום פחצי גריס, רבי עקיבא
אומר, תראה בתחלה. וחקמים מטהרין:

פרק ד - משנה ט

בהרת כגריס ופשתה כחצי גריס ועוד, והלד מן האום פחצי גריס, רבי
עקיבא מטמא, וחקמים מטהרין. בהרת כגריס ופשתה כגריס ועוד,
והלכה לה האום, רבי עקיבא מטמא, וחקמים אומרים, תראה בתחלה:

פרק ד - משנה י

בהרת כגריס ופשתה כגריס, נולדה לפסיון מחנה או שער לבן, והלד לה
האום, רבי עקיבא מטמא, וחקמים אומרים, תראה בתחלה. בהרת פחצי
גריס ואין בה כלום, נולדה בהרת פחצי גריס ובה שעה אחת, הרי זו
להסגיר. בהרת פחצי גריס ובה שעה אחת, נולדה בהרת פחצי גריס ובה
שעה אחת, הרי זו להסגיר. בהרת פחצי גריס ובה שתי שעות, נולדה
בהרת פחצי גריס ובה שעה אחת, הרי זו להסגיר:

פרק ד - משנה יא

בהרת פחצי גריס ואין בה כלום, נולדה בהרת פחצי גריס ובה שתי
שעות, הרי זו להחליט, מפני שאמרו, אם בהרת קדמה לשער לבן, טמא.
ואם שער לבן קדם לבהרת, טהור. ואם ספק, טמא **[כג]**. ורבי יהושע
קחה:

פרק ה

ה

פרק ה

משנה א

א

כָּל סֶפֶק נִגְעִים טְהוֹר, חוּץ מִזֶּה, וְעוֹד אֶחָד. וְאִיזָה, זֶה מִי שֶׁהֵיטָה בּוֹ בְּהֵרֵת פְּגָרִים וְהִסְגִּירָה, בְּסוּף שְׁבוּעַ וְהָרִי הִיא פְּסֻלָּה, סֶפֶק שֶׁהִיא הִיא, סֶפֶק שְׁאַחֲרָת בָּאָה תַּחְתֵּיהָ, טִמָּא:

פרק ה

משנה ב

ב

הַחֲלִיטוֹ בְּשַׁעַר לָבוֹ, הַלֵּךְ שַׁעַר לָבוֹ וְחִזַּר שַׁעַר לָבוֹ, וְכֵן בְּמַחֲזָה וּבְפִשְׁיוֹן, בְּתַחֲלָה וּבְסוּף שְׁבוּעַ רִאשׁוֹן, בְּסוּף שְׁבוּעַ שְׁנִי, לְאַחַר הַפְּטוֹר, הָרִי הִיא כְּמוֹ שֶׁהֵיטָה {א}. הַחֲלִיטוֹ בְּמַחֲזָה, וְהִלְכָה הַמַּחֲזָה וְחִזְרָה הַמַּחֲזָה. וְכֵן בְּשַׁעַר לָבוֹ וּבְפִשְׁיוֹן, בְּתַחֲלָה, בְּסוּף שְׁבוּעַ רִאשׁוֹן, בְּסוּף שְׁבוּעַ שְׁנִי, לְאַחַר הַפְּטוֹר, הָרִי הִיא כְּמוֹ שֶׁהֵיטָה. הַחֲלִיטוֹ בְּפִשְׁיוֹן, הַלֵּךְ הַפִּשְׁיוֹן וְחִזַּר הַפִּשְׁיוֹן. וְכֵן בְּשַׁעַר לָבוֹ, בְּסוּף שְׁבוּעַ רִאשׁוֹן {ג}, בְּסוּף שְׁבוּעַ שְׁנִי, לְאַחַר הַפְּטוֹר, הָרִי הִיא כְּמוֹ שֶׁהֵיטָה:

פרק ה

משנה ג

ג

שַׁעַר פְּקֻדָּה, עֶקְבֵיָא בּוֹ מִהַלְלָאֵל מִטְמָא {ד}, וְחֲכָמִים מְטַהְרִין. אִיזָה הוּא שַׁעַר פְּקֻדָּה, מִי שֶׁהֵיטָה בּוֹ בְּהֵרֵת וּבָה שַׁעַר לָבוֹ, הִלְכָה הַבְּהֵרֵת וְהִנִּיחָה לְשַׁעַר לָבוֹ בְּמִקוֹמוֹ וְחִזְרָה, עֶקְבֵיָא בּוֹ מִהַלְלָאֵל מִטְמָא, וְחֲכָמִים מְטַהְרִין. אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, מוֹדָה אֲנִי בְּזֶה שֶׁהוּא טְהוֹר. אִיזָה הוּא שַׁעַר פְּקֻדָּה, מִי שֶׁהֵיטָה בּוֹ בְּהֵרֵת פְּגָרִים וּבָה שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת, וְהִלֵּךְ הִימָנָה כְּחֻצֵי גְרִיס וְהִנִּיחוֹ:

לְשַׁעַר לִבּוֹ בַּמָּקוֹם הַבְּהֵרֶת וְחִזְרוּ. אָמְרוּ לוֹ, כְּשֵׁם שֶׁבִטְלוּ אֶת דְּבָרֵי עֲקֵבְיָא,
אָף דְּבָרֵיךְ אֵינּוּ מְקִימִין:

פרק ה - משנה ד

כָּל סִפְק נִגְעִים בְּתַחֲלָה טְהוֹר, עַד שֶׁלֹּא נִזְקַק לְטַמְּאָה. מִשְׁנִזְקַק לְטַמְּאָה,
סִפְקוֹ טָמֵא. כִּי־צַד. שְׁנַיִם שֶׁבָּאוּ אֶצֶל כַּהֵן, בָּזָה בְּהֵרֶת כְּגָרִיס וּבָזָה כְּסָלַע,
בְּסוּף שְׁבוּעַ בָּזָה כְּסָלַע וּבָזָה כְּסָלַע, וְאֵינּוּ יָדוּעַ בְּאֵיזָה מֵהֶן פְּשָׁה, בֵּין בְּאִישׁ
אֶחָד בֵּין בְּשְׁנַיִ אֲנָשִׁים, טְהוֹר. רַבִּי עֲקִיבָא אָמַר, בְּאִישׁ אֶחָד, טָמֵא. וּבְשְׁנַיִ
אֲנָשִׁים, טְהוֹר:

פרק ה - משנה ה

מִשְׁנִזְקַק לְטַמְּאָה, סִפְקוֹ טָמֵא. כִּי־צַד. שְׁנַיִם שֶׁבָּאוּ אֶצֶל כַּהֵן, בָּזָה בְּהֵרֶת
כְּגָרִיס וּבָזָה כְּסָלַע, בְּסוּף שְׁבוּעַ בָּזָה כְּסָלַע וְעוֹד וּבָזָה כְּסָלַע וְעוֹד, שְׁנִיחָהוּ
טָמֵאִין. אָף עַל פִּי שְׁחִזְרוּ לְהִיּוֹת כְּסָלַע וְכְּסָלַע, שְׁנִיחָהוּ טָמֵאִין, עַד שֶׁיִּחְזְרוּ
לְהִיּוֹת כְּגָרִיס. זֶה הוּא שֶׁאָמְרוּ, מִשְׁנִזְקַק לְטַמְּאָה, סִפְקוֹ טָמֵא [ו]:

פרק ו

פרק ו - משנה א

גוֹפָה שֶׁל בְּהֵרֶת, כְּגָרִיס הַקְּלָקִי מְרַבֵּעַ. מְקוֹם הַגָּרִיס, תִּשְׁעַ עֲדָשׁוֹת. מְקוֹם

עֲדָשָׁה, אַרְבַּע שְׁעָרוֹת {א}. נִמְצְאוּ שְׁלֹשִׁים וְשֵׁשׁ שְׁעָרוֹת:

פרק ו - משנה ב

בְּהֵרֵת כְּגָרִיס וּבָהּ מַחְיָה {ב} כְּעֲדָשָׁה {ג}, רִבְתָּה הַבְּהֵרֵת, טְמֵאָה. נִתְמַעְטָה, טְהוֹרָה. רִבְתָּה הַמַּחְיָה, טְמֵאָה. נִתְמַעְטָה, טְהוֹרָה {ה}:

פרק ו - משנה ג

בְּהֵרֵת כְּגָרִיס וּבָהּ מַחְיָה פְּחוּתָה מִכְּעֲדָשָׁה, רִבְתָּה הַבְּהֵרֵת, טְמֵאָה. נִתְמַעְטָה, טְהוֹרָה. רִבְתָּה הַמַּחְיָה, טְמֵאָה. נִתְמַעְטָה {ו}, רַבִּי מֵאִיר מְטַמֵּא, וְחֻכְמִים מְטַהְרִים {ז}, שְׁאִין הַנֶּגַע פּוֹשֵׁה לְתוֹכָהּ {ח}:

פרק ו - משנה ד

בְּהֵרֵת יִתְרָה מִכְּגָרִיס וּבָהּ מַחְיָה יִתְרָה מִכְּעֲדָשָׁה, רַבּוּ אוֹ שְׁנֵי מַעְטוֹ, טְמֵאִין, וּבִלְבָד שְׁלֵא יִתְמַעְטוּ מִכְּשַׁעוֹר {ט}:

פרק ו - משנה ה

בְּהֵרֵת כְּגָרִיס וּמַחְיָה כְּעֲדָשָׁה מִקְפָּתָהּ וְחוּץ לְמַחְיָה בְּהֵרֵת, הַפְּנִימִית לְהַסְגִיר, וְהַחִיצוֹנָה לְהַחְלִיט. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אֵין הַמַּחְיָה סִימָן טְמֵאָה לְחִיצוֹנָה, שֶׁהַבְּהֵרֵת לְתוֹכָהּ. נִתְמַעְטָה וְהִלָּכָה לָהּ, רַבּוֹ גְּמִלְיָאֵל אוֹמֵר, אִם מִבְּפָנִים הִיא כְּלָה, סִימָן פְּשִׁיּוֹן לְפָנִימִית, וְהַחִיצוֹנָה טְהוֹרָה. וְאִם מִבְּחוּץ, הַחִיצוֹנָה טְהוֹרָה וְהַפְּנִימִית לְהַסְגִיר. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, בֵּין כָּד וּבֵין כָּד,

פרק ו - משנה ו

אמר רבי שמעון, אימתי, בזמן שהיא כעדשה מובאת. היתה יתרה מְכַעֲדָה, המותר סימן פשיון לפנימית, והחיצונה טמאה. הנה בהק פחות מְכַעֲדָה, סימן פשיון לפנימית, ואין סימן פשיון לחיצונה:

פרק ו - משנה ז

עשרים וארבעה ראשי אברין באדם שאינן מטמאין משום מחיה **[יד]**, ראשי אצבעות ידים ורגלים, וראשי אזנים, וראש החוטם, וראש הגויה, וראשי הדדים שבאשה. רבי יהודה אומר, אף של איש. רבי אליעזר אומר, אף היבלות והדלדולין אינן מטמאין משום מחיה:

פרק ו - משנה ח

אלו מקומות באדם שאינן מטמאין בבִּהְרָת, תוך העין, תוך האזן, תוך החוטם, תוך הפה **[טו]**, הקמטין, והקמטין שבצואר, תחת הדד, ובית השחי, כף הרגל, והצפרן, הראש, והזקן, השחין והמכנה והקדח המורדיו, אינן מטמאין בנגעים, ואינן מצטרפים בנגעים, ואין הנגע פושה לתוכן, ואינן מטמאין משום מחיה, ואינן מעכבין את ההופך פלו לבן. חזר הראש והזקן ונקרחו, השחין והמכנה והקדח ונעשו צרבת, הרי אלו מטמאין בנגעים, ואינן מצטרפין בנגעים, ואין הנגע פושה לתוכן, ואינן מטמאין משום מחיה, אבל מעכבין את ההופך פלו לבן. הראש והזקן עד שלא העלו שער, והדלדולין שבראש ושפזקו, נדונים כעור הבשר:

פרק ז - משנה א

אלו בְּהָרוֹת טְהוֹרוֹת. שֶׁהָיוּ בּוֹ קִדְּם לְמַתָּן תּוֹרָה, בְּנִכְרֵי וּנְתַגְיִיר, בְּקֶטָן וְנוֹלָד, בְּקֶמֶט וְנִגְלָה, בְּרֹאשׁ וּבִזְקָן, בְּשִׁחִין וּבַמְּכֹה וְקִדּוּחַ וּבַמּוֹרְדִין. חֲזַר הָרֹאשׁ וְהִזְקָן וְנִקְרָחוּ, הַשִּׁחִין וְהַמְּכֹה וְהַקִּדּוּחַ וְנִעְשׂוּ צָרְבֵת, טְהוֹרִים. הָרֹאשׁ וְהִזְקָן עַד שֶׁלֹּא הָעֵלוּ שְׁעַר, הָעֵלוּ שְׁעַר וְנִקְרָחוּ, הַשִּׁחִין וְהַמְּכֹה וְהַקִּדּוּחַ עַד שֶׁלֹּא נִעְשׂוּ צָרְבֵת, נִעְשׂוּ צָרְבֵת וְחָיו, רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן יַעֲקֹב מְטַמֵּא, שֶׁתַּחֲלָתוֹ וְסוּפוֹ טַמֵּא. וְחַכְמִים מְטַהֲרִים:

פרק ז - משנה ב

נִשְׁתַּנּוּ מֵרְאִיָּהוּ, בֵּין לְהַקֵּל בֵּין לְהַחְמִיר. כִּי־צַד לְהַקֵּל. הֵיְתָה כְּשֶׁלֶּג וְנִעְשָׂה כְּסִיד הַהֵיכָל כְּצֶמֶר לָבֵן וְכַקְרוּם בִּיצָה, נִעְשִׂית מִסְּפַחַת שְׂאֵת, אוֹ מִסְּפַחַת עֵזָה. כִּי־צַד לְהַחְמִיר. הֵיְתָה כְּקְרוּם בִּיצָה וְנִעְשִׂית כְּצֶמֶר לָבֵן כְּסִיד הַהֵיכָל וְכֶשֶׁלֶג, רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה מְטַהֵר. רַבִּי אֶלְעָזָר חֲסֵמָא אוֹמֵר, לְהַקֵּל, טְהוֹר, וּלְהַחְמִיר, תִּרְאָה בַתַּחֲלָה. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, בֵּין לְהַקֵּל בֵּין לְהַחְמִיר, תִּרְאָה בַתַּחֲלָה:

פרק ז - משנה ג

בְּהֶרֶת וְאִין בָּהּ כְּלוּם, בַּתַּחֲלָה, בְּסוּף שְׁבוּעַ רְאִשׁוֹן, יִסְגִּיר {ג}. בְּסוּף שְׁבוּעַ שְׁנִי, לְאַחַר הַפְּטוֹר, יִפְטֹר {ד}. עוֹדָהוּ מִסְּגִירוֹ וּפּוֹטֵר וְנוֹלָדוֹ לוֹ סִימְנֵי טַמְאָה, יַחֲלִיט. בְּהֶרֶת וּבָהּ סִימְנֵי טַמְאָה, יַחֲלִיט. עוֹדָהוּ מִחֲלִיטוֹ וְהִלְכוּ לְהוֹן סִימְנֵי טַמְאָה, בַּתַּחֲלָה, בְּסוּף שְׁבוּעַ רְאִשׁוֹן, יִסְגִּיר. בְּסוּף שְׁבוּעַ שְׁנִי,

לְאַחַר

הַפְּטוּר,

יִפְטֹר

{ה} :

פרק ז - משנה ד

הַתּוֹלֵשׁ סִימְנֵי טְמֵאָה, וְהַכּוֹוֶה אֶת הַמְּחִיָּה, עוֹבֵר בְּלֹא תַעֲשֶׂה. וְלִטְהַרְהָ, עַד שֶׁלֹּא בָּא אֶצֶל הַכֹּהֵן, טְהוּר. לְאַחַר הַחֲלִטּוֹ, טָמֵא. אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, שְׁאַלְתִּי אֶת רַבִּן גַּמְלִיאֵל וְאֶת רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ הוֹלְכִין לְגִדְדוֹד, בְּתוֹךְ הַסְּגָרוֹ, מִה הוּא. אָמְרוּ לִי, לֹא שָׁמַעְנוּ. אָבֵל שָׁמַעְנוּ, עַד שֶׁלֹּא בָּא אֶצֶל הַכֹּהֵן, טְהוּר, לְאַחַר הַחֲלִטּוֹ, טָמֵא. הַתְּחִלְתִּי מְבִיא לָהֶם רְאִיוֹת. אֶחָד עוֹמֵד בְּפְנֵי הַכֹּהֵן וְאֶחָד בְּתוֹךְ הַסְּגָרוֹ, טְהוּר {ז}, עַד שֶׁיִּטְמָאֵנוּ הַכֹּהֵן. מֵאִימְתִי הִיא טְהָרְתּוֹ, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, לְכַשְׁיוֹלֵד לוֹ נִגַע אַחַר וְיִטְהַר מִמֶּנּוּ {ח}. וְחַכְמֵי אֲוֹמְרִים, עַד שֶׁתִּפְרַח בְּכֹלוֹ, אוֹ עַד שֶׁתִּתְמַעַט בְּהִרְתּוֹ מִכַּגְרִיס:

פרק ז - משנה ה

מִי שֶׁהִיָּתָה בּוֹ בְּהִרְתּוֹ וְנִקְצָצָה, טְהוּרָה. קִצְצָהּ מִתְּכֹנֹן, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, לְכַשְׁיוֹלֵד לוֹ נִגַע אַחַר וְיִטְהַר מִמֶּנּוּ. וְחַכְמֵי אֲוֹמְרִים, עַד שֶׁתִּפְרַח בְּכֹלוֹ. הִיָּתָה בְּרֵאשׁ הָעֶרְלָה, יִמּוֹל:

פרק ח

פרק ח - משנה א

הַפּוֹרֵחַ מִן הַטָּמֵא {א}, טְהוּר. חִזְרוּ בּוֹ רְאִשֵׁי אַבְרָהָם, טָמֵא, עַד שֶׁתִּתְמַעַט

בְּהִרְתּוֹ מִכַּגְרִיס. מִן הַטְּהוֹר, טָמֵא {ג}. חֲזָרוּ בּוֹ רֵאשֵׁי אַבְרִים, טָמֵא, עַד
שְׁתַּחֲזָר בְּהִרְתּוֹ לְכַמּוֹת שְׁהִיְתָה:

פרק ח - משנה ב

בְּהִרְתּוֹ מִכַּגְרִיס וּבָהּ מִחִיָּה כְּעֵדְשָׁה, פְּרָחָה בְּכָלוֹ וְאַחַר כֶּן הִלְכָה לָהּ הַמִּחִיָּה,
אוֹ שֶׁהִלְכָה לָהּ הַמִּחִיָּה וְאַחַר כֶּן {ה} פְּרָחָה בְּכָלוֹ, טְהוֹר. נוֹלְדָה לוֹ מִחִיָּה,
טָמֵא {ו}. נוֹלַד לוֹ שֶׁעַר לָבוֹ, רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ מְטַמֵּא, וְחַכְמַיִם מְטַהְרִין {ז}:

פרק ח - משנה ג

בְּהִרְתּוֹ וּבָהּ שֶׁעַר לָבוֹ, פְּרָחָה בְּכָלוֹ, אִף עַל פִּי שֶׁשֶׁעַר לָבוֹ בְּמִקּוּמוֹ, טְהוֹר {ט}.
בְּהִרְתּוֹ וּבָהּ פְּשִׁיּוֹן, פְּרָחָה בְּכָלוֹ, טְהוֹר. וְכָלוֹ שְׁחֲזָרוּ בָּהֶן רֵאשֵׁי אַבְרִים, הָרִי
אֵלוֹ טָמֵאִין {י}. פְּרָחָה בְּמִקְצָתוֹ, טָמֵא. פְּרָחָה בְּכָלוֹ, טְהוֹר {יא}:

פרק ח - משנה ד

כָּל פְּרִיחַת רֵאשֵׁי אַבְרִים שֶׁבִּפְרִיחָתָן טְהוֹרֵי טָמֵא, כְּשִׁחֲזָרוּ טָמֵאִים. כָּל
חֲזִירַת רֵאשֵׁי אַבְרִים שֶׁבִּפְרִיחָתָם טָמֵאוּ טְהוֹר, נִתְכַּסּוּ, טְהוֹר. נִתְגַּלּוּ,
טָמֵא, אֲפֹלוּ מֵאָה פְּעָמִים {יב}:

פרק ח - משנה ה

כָּל הָרְאוּי לְטָמֵא בְּנִגְעַת הַבְּהִרְתּוֹ, מְעַכֵּב אֶת הַפְּרִיחָה. כָּל שֶׁאֵינוֹ רְאוּי לְטָמֵא
בְּנִגְעַת הַבְּהִרְתּוֹ, אֵינוֹ מְעַכֵּב אֶת הַפְּרִיחָה. כִּי־צַד. פְּרָחָה בְּכָלוֹ, אֲבָל לֹא בְּרֵאשׁ

וּבִזְקוֹ, בְּשֹׁחִין, בְּמִכּוֹה וּבְקִדְחַת הַמּוֹרְדִין, חֲזַר הָרֹאשׁ וְהִזְקוֹ וּנְקָרְחוּ, הַשֹּׁחִין וְהַמִּכּוֹה וְהַקִּדְחַת וְנִעְשׂוּ צָרְבֶת, טְהוֹרִים. פְּרָחָה בְּכֹלוֹ, אֲבָל לֹא בְּכַחְצֵי עֲדָשָׁה הַסָּמוּךְ לְרֹאשׁ וְלִזְקוֹ, לְשֹׁחִין, לְמִכּוֹה, וְלִקְדַחַת, חֲזַר הָרֹאשׁ וְהִזְקוֹ וּנְקָרְחוּ, הַשֹּׁחִין וְהַמִּכּוֹה וְהַקִּדְחַת וְנִעְשׂוּ צָרְבֶת, אֵף עַל פִּי שֶׁנִּעְשָׂה מְקוֹם הַמְחִיָּה בְּהֶרֶת, טִמְאָה, עַד שֶׁתִּפְרַח בְּכֹלוֹ:

פרק ח - משנה ו

שְׁתֵּי בְּהֵרוֹת, אַחַת טִמְאָה וְאַחַת טְהוֹרָה, פְּרָחָה מִזֶּה לְזֶה וְאַחַר כֵּן פְּרָחָה בְּכֹלוֹ, טְהוֹר. בְּשִׁפְתוֹ הָעֲלִיוֹנָה, בְּשִׁפְתוֹ הַתַּחְתּוֹנָה, בְּשִׁתֵּי אֲצִבְעוֹתָיו, בְּשֵׁנֵי רִיסֵי עֵינָיו, אֵף עַל פִּי שֶׁמִּדְבָּקִים זֶה לָזֶה וְהֵם נִרְאִים כְּאַחַד, טְהוֹר. פְּרָחָה בְּכֹלוֹ, אֲבָל לֹא בְּבִהַק, טִמְאָה. חֲזְרוּ בּוֹ רְאֵשֵׁי אֲבָרִים כְּמִין בִּהַק, טְהוֹר. חֲזְרוּ בּוֹ רְאֵשֵׁי אֲבָרִים פְּחוֹת מִכְּעֲדָשָׁה, רַבֵּי מֵאִיר מְטִמָּא [יז]. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, בִּהַק פְּחוֹת מִכְּעֲדָשָׁה, סִימָן טִמְאָה בְּתַחֲלָה, וְאִין סִימָן טִמְאָה בְּסוֹף:

פרק ח - משנה ז

הַבֵּא כֹּל לָבוֹן, יִסְגִּיר. נוֹלַד לוֹ שֶׁעַר לָבוֹן, יִחְלִיט. הַשְּׁחִירוֹ שְׁתִּיחָם אוֹ אַחַת מֵהֶן, הַקְּצִירוֹ שְׁתִּיחָן אוֹ אַחַת מֵהֶן, נִסְמָךְ הַשֹּׁחִין לְשְׁתִּיחָן אוֹ לְאַחַת מֵהֶן, הַקִּיף הַשֹּׁחִין אֶת שְׁתִּיחָן אוֹ אֶת אַחַת מֵהֶן, אוֹ חֲלָקוֹן הַשֹּׁחִין וּמְחִיַת הַשֹּׁחִין הַמִּכּוֹה וּמְחִיַת הַמִּכּוֹה וְהַבִּהַק. נוֹלַד לוֹ מְחִיָּה אוֹ שֶׁעַר לָבוֹן, טִמְאָה. לֹא נוֹלַד לוֹ לֹא מְחִיָּה וְלֹא שֶׁעַר לָבוֹן, טְהוֹר. וְכֵלָן שֶׁחֲזְרוּ בָּהֶן רְאֵשֵׁי אֲבָרִים, הָרִי אֵלּוֹ כְּמוֹת שְׁהִיּוֹ. פְּרָחָה בְּמִקְצָתוֹ, טִמְאָה. פְּרָחָה בְּכֹלוֹ, הָרִי הוּא טְהוֹר:

פרק ח - משנה ח

אִם בְּכֹלוֹ פְּרָחָה כְּאַחַת, מִתּוֹךְ הַטְּהָרָה, טִמְאָה. וּמִתּוֹךְ הַטִּמְאָה, טְהוֹר. הַטְּהוֹר מִתּוֹךְ הַסִּגְרָה, פְּטוּר מִן הַפְּרִיעָה וּמִן הַפְּרִימָה וּמִן הַתְּגַלְחַת וּמִן

הצפרים. מתוך החלט, חיב בכלן. זה וזה מטמאים בביאה:

פרק ח - משנה ט

הבא כלו לבן ובו מחיה כעדשה, פרהה בכלו ואחר כך חזרו בו ראשי אברים, רבי ישמעאל אומר, פחזירת ראשי אברים בבהרת גדולה. רבי אלעזר בן עזריה אומר, פחזירת ראשי אברים בבהרת קטנה:

פרק ח - משנה י

יש מראה נגעו לפהו ונשכר [כ], ויש מראה ומפסיד. כיצד. מי שהיה מחלט, והלכו להן סימני טמאה, לא הספיק להראותה לפהו עד שפרחה בכלו, טהור. שאלו הראה לפהו, היה טמא. בהרת ואין בה כלום, לא הספיק להראותה לפהו עד שפרחה בכלו, טמא. שאלו הראה לפהו, היה טהור:

פרק ט

פרק ט - משנה א

השחין והמכה מטמאין בשבוע אחד [א], בשני סימנים, בשער לבן ובפשיון. איזה הוא השחין [ב]. לכה בעץ או באבן או בגפת או במי טבריא, כל שאינו מחמת האש, זה הוא שחין. איזו היא מכה. נכה

בגחלת או ברמץ, כל שהוא מחמת האש, זו היא מכונה:

פרק ט - משנה ב

השחין והמכה אין מצטרפין זה עם זה [ג], ואין פושין מזה לזה, ואין פושין לעור הבשר, ולא עור הבשר פושה לתוכו. היו מורדין, טהורין. עשו קרום פקלפת השום, זו היא צרבת השחין האמורה בתורה [ד]. חזרו וחייו, אף על פי שמקומן צלקת, נדונין כעור הבשר:

פרק ט - משנה ג

שאלו את רבי אליעזר, מי שעלתה לתוך ידו בהרת פסלע ומקומה צרבת שחין. אמר להם, יסגיר. אמרו לו, למה, לגדל שער לכן אינה ראויה, ולפשיון אינה פושה, ולמחיה אינה מטמא. אמר להן, שמא תכנס ותפש. אמרו לו, והלא מקומה פגרים. אמר להן, לא שמעתי [ו]. אמר לו רבי יהודה בן בתירא, אלמד בו. אמר לו, אם לקים דברי חכמים, הין. אמר לו, שמא יולד לו שחין אחר חוצה לו ויפשה לתוכו. אמר לו, חכם גדול אתה שקימת דברי חכמים:

פרק י

פרק י - משנה א

הנתקים מטמאין בשני שבועות, ובשני סימנים, בשער צהב דק ובפשיון

ב. בְּשֵׁעַר צְהַב דִּק, לְקוּי קֶצֶר **ג**, דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי אוֹמֵר, אֶפְלוּ אַרְדָּ. אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי, מָה הִלְשׁוּן אוֹמְרִים, דִּק מִקַּל זֶה, דִּק קִנְיָה זֶה, דִּק לְקוּי קֶצֶר, אוֹ דִּק לְקוּי אַרְדָּ. אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא, עַד שְׂאֵנוּ לְמַדִּים מִן הַקִּנְיָה, נִלְמַד מִן הַשֵּׁעַר. דִּק שְׂעָרוֹ שֶׁל פְּלוּנִי, דִּק לְקוּי קֶצֶר, לֹא דִק לְקוּי אַרְדָּ:

פרק י - משנה ב

שֵׁעַר צְהַב דִּק מְטַמֵּא מְכַנְס, וּמְפָזֵר, וּמְבַצֵּר, וְשֵׁלֵא מְבַצֵּר, הַפּוּדָה, וְשֵׁלֵא הַפּוּדָה, דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, אֵינּוּ מְטַמֵּא אֶלֶּא הַפּוּדָה. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְדִין הוּא, מָה אִם שֵׁעַר לָבוֹ, שְׂאִין שֵׁעַר אַחַר מְצִיל מִיָּדוֹ, אֵינּוּ מְטַמֵּא אֶלֶּא הַפּוּדָה. שֵׁעַר צְהַב דִּק שֵׁשְׁעָר אַחַר מְצִיל מִיָּדוֹ **ה**, אֵינּוּ דִין שֵׁלֵא יְטַמֵּא אֶלֶּא הַפּוּדָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, כָּל מְקוֹם שֶׁצָּרִיךְ לוֹמַר הַפּוּדָה, אָמַר הַפּוּדָה. אֲבָל הַנֶּתֶק שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ (ויקרא יג) וְלֹא הִיָּה בּוֹ שֵׁעַר צְהַב, מְטַמֵּא הַפּוּדָה וְשֵׁלֵא הַפּוּדָה:

פרק י - משנה ג

הַצּוּמַח מְצִיל מִיָּד הַשֵּׁעַר צְהַב וּמִיָּד הַפְּשִׁיּוֹן, מְכַנְס, וּמְפָזֵר, מְבַצֵּר, וְשֵׁלֵא מְבַצֵּר. וְהַמְשָׁאֵר **ו** מְצִיל מִיָּד שֵׁעַר צְהַב וּמִיָּד הַפְּשִׁיּוֹן, מְכַנְס, וּמְפָזֵר, וּמְבַצֵּר. וְאֵינּוּ מְצִיל מִן הַצֵּד **ז**, עַד שִׁיְהֵא רְחוּק מִן הַקְּמָה מְקוֹם שְׁתֵּי שְׂעָרוֹת. אַחַת צְהַבָה וְאַחַת שְׁחָרָה, אַחַת צְהַבָה וְאַחַת לְבָנָה **ט**, אֵינּוּ מְצִילוֹת:

פרק י - משנה ד

שֵׁעַר צְהַב שֶׁקָּדַם אֶת הַנֶּתֶק, טְהוֹר. רַבִּי יְהוּדָה מְטַמֵּא. רַבִּי אֶלְיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר, לֹא מְטַמֵּא וְלֹא מְצִיל. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, כָּל שֶׁאֵינּוּ סִימָן

טמאה בנתק, הרי הוא סימן טהרה בנתק:

פרק י - משנה ה

כיצד מגלחין את הנתק. מגלח חוצה לו ומניח שתי שערות סמוך לו, כדי שיהא נכר אם פשה. החליטו בשער צהב, הלך שער צהב וחזר שער צהב, וכן בפשיון, בתחלה, בסוף שבוע ראשון, בסוף שבוע שני, לאחר הפטור, הרי הוא כמות שהיה **[יא]**. החליטו בפשיון, והלך הפשיון וחזר הפשיון **[יב]**. וכן בשער צהב, בסוף שבוע ראשון, בסוף שבוע שני, לאחר הפטור, הרי הוא כמו שהיה:

פרק י - משנה ו

שני נתקים, זה בצד זה, ושיטה של שער **[יג]** מפסקת ביניהם, נפרץ ממקום אחד, טמא. משני מקומות, טהור. כמה תהא הפרצה, מקום שתי שערות. נפרץ ממקום אחד כגריס, טמא:

פרק י - משנה ז

שני נתקין, זה לפני זה, ושיטה של שער מפסקת ביניהן, נפרץ ממקום אחד, טמא. משני מקומות, טהור. כמה תהא הפרצה, מקום שתי שערות. נפרץ ממקום אחד כגריס, טהור:

פרק י - משנה ח

מי שְהִיָּה בּוֹ נֶתֶק וּבּוֹ שֵׁעַר צָהָב, טָמֵא. נּוֹלֵד לוֹ שֵׁעַר שָׁחַר, טָהוֹר. אִף עַל פִּי שְהִלְדָּה לוֹ שֵׁעַר שָׁחַר, טָהוֹר. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יְהוּדָה אֹמֵר מְשׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן, כָּל נֶתֶק שְׁטֹהַר שְׁעָה אַחַת, אֵין לוֹ טָמְאָה לְעוֹלָם. רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר, כָּל שֵׁעַר צָהָב שְׁטֹהַר שְׁעָה אַחַת, אֵין לוֹ טָמְאָה לְעוֹלָם:

פרק י - משנה ט

מי שְהִיָּה בּוֹ נֶתֶק כְּגָרִיס, וְנֶתֶק כָּל רֵאשׁוֹ, טָהוֹר. הָרֵאשׁ וְהַזָּקוֹן אֵין מְעַכְבִּין זֶה אֶת זֶה [כא], דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר, מְעַכְבִּין זֶה אֶת זֶה. אֹמֵר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְדִין הוּא, מָה אִם עוֹר הַפְּנִים וְעוֹר הַבָּשָׂר, שֵׁישׁ דְּבַר אַחַר מִפְּסִיק בִּינֵיהֶם, מְעַכְבִּין זֶה אֶת זֶה, הָרֵאשׁ וְהַזָּקוֹן שְׂאִין דְּבַר אַחַר מִפְּסִיק בִּינֵיהֶם, אֵינוֹ דִין שְׁיַעֲכָבוּ זֶה אֶת זֶה. הָרֵאשׁ וְהַזָּקוֹן אֵין מְצַטְרְפִין זֶה עִם זֶה, וְאֵין פּוֹשְׁיִין מִזֶּה לָזֶה [כב]. אֵיזָה הוּא זָקוֹ, מִן הַפָּרֶק שֶׁל לְחֵי עַד פְּקָה שֶׁל גְּרֵגֶרֶת:

פרק י - משנה י

הַקֶּרְחַת וְהַגִּבְחַת מִטְּמְאוֹת בְּשָׁנֵי שְׁבוּעוֹת, בְּשָׁנֵי סִימָנִים, בְּמַחֲיָה וּבִפְסִיּוֹן. אֵיזוֹ הִיא קֶרְחַת [כה], אֲכַל נֶשֶׁם, סֶדֶךְ נֶשֶׁם, מִכָּה שְׂאִינָה רְאוּיָה לְגַדֵּל שֵׁעַר [כו]. אֵיזוֹ הִיא קֶרְחַת [כז], מִן הַקְּדָקֵד הַשׁוֹפֵעַ לְאַחוּרָיו עַד פְּקָה שֶׁל צְנָאָר. אֵיזוֹ הִיא גִבְחַת, מִן הַקְּדָקֵד הַשׁוֹפֵעַ לְפָנָיו עַד כְּנָגַד שֵׁעַר מְלַמְעֵלָן [כח]. הַקֶּרְחַת וְהַגִּבְחַת אֵינָן מְצַטְרְפוֹת זֶה עִם זֶה, וְאֵינָן פּוֹשְׁוֹת מִזֶּה לָזֶה [כט]. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, אִם יֵשׁ שֵׁעַר בִּינֵיהֶן, אֵינָן מְצַטְרְפוֹת. וְאִם לֹא, הֲרִי אֵלוֹ מְצַטְרְפוֹת:

פרק יא

פרק יא - משנה א

כָּל הַבְּגָדִים מִטְּמְאֵין בְּנִגְעִים, חוּץ מִשֵּׁל נְכָרִים. הַלּוֹקַח בְּגָדִים מִן הַנְּכָרִים, יֵרָאוּ בַתְּחִלָּה. וְעוֹרוֹת הַיָּם אֵינָן מִטְּמְאֵין בְּנִגְעִים. חֵבֶר לָהֶם {ה} מִן הַגָּדֵל בְּאֶרֶץ, אֶפְלוֹ חוּט, אֶפְלוֹ מְשִׁיחָה, דָּבָר שֶׁהוּא מְקַבֵּל טְמֵאָה, טְמֵא:

פרק יא - משנה ב

צָמֹר גְּמָלִים וְצָמֹר רְחֵלִים {ו} שֶׁטָּרְפוֹ זֶה בְּזָה, אִם רֵב מִן הַגְּמָלִים, אֵינָם מִטְּמְאֵין בְּנִגְעִים. אִם רֵב מִן הַרְחֵלִים, מִטְּמְאִים בְּנִגְעִים. מְחַצָּה לְמְחַצָּה, מִטְּמְאֵין בְּנִגְעִים {ז}. וְכֵן הַפְּשֵׁתוֹ וְהַקְּנָבוֹס שֶׁטָּרְפוֹ זֶה בְּזָה:

פרק יא - משנה ג

הַעוֹרוֹת וְהַבְּגָדִים הַצְּבוּעִים, אֵין מִטְּמְאֵין בְּנִגְעִים. הַבְּתִים, בֵּין צְבוּעִים בֵּין שְׂאֵינָן צְבוּעִים, מִטְּמְאֵין בְּנִגְעִים, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר {ח}. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, הַעוֹרוֹת כְּבִתִּים. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, הַצְּבוּעִים בְּיַדֵּי שְׂמִים, מִטְּמְאֵין. וּבְיַדֵּי אָדָם, אֵינָן מִטְּמְאֵין:

פרק יא - משנה ד

בְּגָד שֶׁשְׁתִּיּוֹ צְבוּעַ וְעָרְבוֹ לָבוֹ, עָרְבוֹ צְבוּעַ וְשְׁתִּיּוֹ לָבוֹ, הַכֹּל הוֹלֵךְ אַחֵר הַנִּרְאָה. הַבְּגָדִים מִטְּמְאֵין בִּירְקָרְק שְׁבִירְקִים, וּבְאֲדָמָדָם שְׁבְּאֲדָמִים {יא}. הִיָּה יֵרְקָרְק וּפְשָׁה אֲדָמָדָם, אֲדָמָדָם וּפְשָׁה יֵרְקָרְק, טְמֵא. נִשְׁתַּנָּה וּפְשָׁה, נִשְׁתַּנָּה וְלֹא פְשָׁה, כָּאֵלוֹ לֹא נִשְׁתַּנָּה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, יֵרָאָה בַתְּחִלָּה:

פרק יא - משנה ה

העומד בראשון, יכבס ויִסְגִּיר. העומד בשני, ישרף. הפושה בזה ובזה, ישרף. הכהה בתחלה, רבי ישמעאל אומר, יכבס ויִסְגִּיר. וחכמים אומרים, אינו זקוק לו. הכהה בראשון, יכבס ויִסְגִּיר. הכהה בשני, קורעו ושורף מה שקרע. וצריך מטלית. רבי נחמיה אומר, אינו צריך מטלית: [ז]

פרק יא - משנה ו

חזר נגע לבגד, מציל את המטלית. חזר למטלית, שורף את הבגד. הטולה מן המסגר בטהור, חזר נגע לבגד, שורף את המטלית. חזר למטלית, הבגד הראשון ישרף, והמטלית תשמש את הבגד השני בסומנון:

פרק יא - משנה ז

קיטא שיש בה פספסים צבועים ולבנים, פושין מזה לזה. שאלו את רבי אליעזר, והרי הוא פספס יחיד. אומר להן, לא שמעתי. אומר לו רבי יהודה בן בתירא, אלמד בו. אומר לו, אם לקיים דברי חכמים, הן. אומר לו, שמא יעמד בו שני שבועות, והעומד בבגדים שני שבועות טמא. אומר לו, חכם גדול אתה, שקימת דברי חכמים. הפשיון הסמוך, כל שהוא. הרחוק, פגרים. והחוזר, פגרים:

פרק יא - משנה ח

השתי והערב מטמאים בנגעים מיד. רבי יהודה אומר, השתי, משישלק,

וְהָעֶרֶב, מִיָּד. וְהָאוֹנִין שֶׁל פְּשֵׁתוֹ, מִשְׁיֵת־לִבְנוֹ. כִּמָּה יִהְיֶה בַּפְּקֻעַת וַתִּהְיֶה מִטְמְאָה בְּנִגְעִים, כִּדִּי לְאָרֶג מִמֶּנָּה שְׁלֹשׁ עַל שְׁלֹשׁ [כב] שְׁתֵּי יָעָרְב, אֲפֹלוּ כֻלָּה שְׁתֵּי, אֲפֹלוּ כֻלָּה יָעָרְב [כג]. הִיְתָה פְּסִיקוֹת, אֵינָה מִטְמְאָה בְּנִגְעִים. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֲפֹלוּ פְּסִיקָה אַחַת וַקְשָׁרָה, אֵינָה מִטְמְאָה:

פרק יא - משנה ט

הַמַּעֲלָה מִן הַפְּקֻעַת לַחֲבֵרְתָּהּ, מִן הַסְּלִיל לַחֲבֵרוֹ, מִן הַכֶּבֶד הָעֲלִיּוֹנָה לַכֶּבֶד הַתַּחְתּוֹנָה, וְכֵן שְׁנֵי דְפֵי חֲלוּק שְׁנֵי נְרָאָה נִגַּע בְּאַחַד מֵהֶן, הֲרִי הַשְּׁנֵי טְהוֹר. בְּנִפְשׁ הַמְּסֻכָּת וּבְשֵׁתֵי הָעוֹמֵד, הֲרִי אֵלוּ מִטְמְאִין בְּנִגְעִים מִיָּד. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, הַשְּׁתֵּי, אִם הָיָה רְצוּף, מִטְמָא:

פרק יא - משנה י

נְרָאָה בְּשֵׁתֵי הָעוֹמֵד, הָאָרִיג טְהוֹר. נְרָאָה בְּאָרִיג, הַשְּׁתֵּי הָעוֹמֵד טְהוֹר. נְרָאָה בְּסֻדִּין, שׁוֹרֵף אֶת הַנִּימִין. נְרָאָה בְּנִימִין, הַסֻּדִּין טְהוֹר. חֲלוּק שְׁנֵי נְרָאָה בּוֹ נִגַּע, מִצִּיל אֶת הָאֲמְרִיּוֹת שְׁבוּ, אֲפֹלוּ הֵן אֲרָגְמָן:

פרק יא - משנה יא

כֹּל הָרְאוּי לְטִמָּא טִמָּא מֵת, אִף עַל פִּי שְׂאִינוֹ רְאוּי לְטִמָּא מִדָּרֶס, מִטְמָא בְּנִגְעִים. כְּגוֹן [כד] קָלַע שֶׁל סְפִינָה, וּוִילוֹן, וְשָׁבִיס שֶׁל סִבְכָה, וּמִטְפָּחוֹת שֶׁל סְפָרִים, וְגִלְגָּלוֹן, וְרִצּוּעוֹת מְנַעַל וְסַנְדָּל שֵׁישׁ בֵּהֶן רַחֵב כְּגָרִיס, הֲרִי אֵלוּ מִטְמְאִין בְּנִגְעִים. סָגוּס שְׁנֵי נְרָאָה בּוֹ נִגַּע, רַבִּי אֶלְיעָזֵר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר, עַד שְׁיִרְאָה בְּאָרִיג וּבְמוֹכִין. הַחֲמַת וְהַתּוֹרְמַל נְרָאִין כְּדָרְכָן, וּפּוֹשָׁה מִתּוֹכוֹ לְאֲחוֹרָיו וּמֵאֲחוֹרָיו לְתוֹכוֹ:

פרק יא - משנה יב

בגד המסגר שנתערב באחרים, כלן טהורים. קצו ועשו מוכין, טהור, ומתר בהניתו. והמחלט שנתערב באחרים, כלם טמאין. קצו ועשו מוכין, טמא, ואסור בהניתו:

פרק יב

פרק יב - משנה א

כל {א} הבתים מטמאין בנגעים, חוץ משל נכרים. הלוקח בתים מן הנכרים, יראו בתחלה. בית עגל, בית טריגון, בית הפנוי בספינה או באסקריא, על ארבע קורות, אינו מטמא בנגעים. ואם היה מרבע, אפלו על ארבעה עמודים, מטמא:

פרק יב - משנה ב

בית שאחד מצדדיו מחפה בשיש, אחד בסלע, ואחד בלבנים, ואחד בעפר, טהור {ז}. בית שלא היו בו אבנים ועצים ועפר {ח} ונראה בו נגע ואחר כך הביאו בו אבנים ועצים ועפר, טהור. וכן בגד שלא ארג בו שלש על שלש ונראה בו נגע ואחר כך ארג בו שלש על שלש, טהור. אין הבית מטמא בנגעים עד שיהא בו אבנים ועצים ועפר:

פרק יב - משנה ג

וְכַמָּה אַבְנִים יְהוּ בּוֹ. רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר, אַרְבַּע. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, שְׁמֹנֶה. שְׁהִיָּה רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר, עַד שְׁיִרְאָה כְּשֵׁנִי גְרִיסִין עַל שְׁתֵּי אַבְנִים אוֹ עַל אֶבֶן אַחַת. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, עַד שְׁיִרְאָה כְּשֵׁנִי גְרִיסִין עַל שְׁתֵּי אַבְנִים, לֹא עַל אֶבֶן אַחַת. רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, עַד שְׁיִרְאָה כְּשֵׁנִי גְרִיסִין עַל שְׁתֵּי אַבְנִים בְּשֵׁנֵי כְּתָלִים בְּזוּיָת, אֲרַכּוּ כְּשֵׁנִי גְרִיסִין וְרַחְבוּ כְּגָרִיס:

פרק יב - משנה ד

עֲצִים, כְּדֵי לִתְנוּ תַּחַת הַשְּׁקוּף. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, כְּדֵי לַעֲשׂוֹת סַנְדָּל לְאַחֲרֵי הַשְּׁקוּף. עֶפֶר, כְּדֵי לִתְנוּ בֵּין פְּצִים לְחֻבְרוֹ **[יא]**. קִירוֹת הָאֲבוּס, וְקִירוֹת הַמְּחֻצָּה, אֵינָן מְטַמְּאִין בְּנִגְעִים. יְרוּשָׁלַיִם וְחוּצָהּ לְאַרְצָהּ, אֵינָן מְטַמְּאִין בְּנִגְעִים:

פרק יב - משנה ה

כִּיצַד רְאִיתָ הַבַּיִת. וּבֵא אֲשֶׁר לוֹ הַבַּיִת וְהִגִּיד לְכַהֵן לֵאמֹר כִּנְגַע נִרְאָה לִי בַּבַּיִת (ויקרא יד). אֲפֹלוּ תִלְמִיד חֶכֶם וְיֹדֵעַ שֶׁהוּא נֹגַע וְדַאי, לֹא יִגְזֹר וְיֹאמֵר נֹגַע נִרְאָה לִי בַּבַּיִת, אֶלָּא כִּנְגַע **[יג]** נִרְאָה לִי בַּבַּיִת. וְצִוָּה הַכַּהֵן וּפְנֹו אֶת הַבַּיִת (בְּטָרִם) יְבֹא הַכַּהֵן לְרִאוֹת אֶת הַנֶּגַע וְלֹא יִטְמֵא כָּל אֲשֶׁר בַּבַּיִת וְאַחַר כֵּן יְבֹא הַכַּהֵן לְרִאוֹת אֶת הַבַּיִת ^(סו), וְאֲפֹלוּ חֲבִילֵי עֲצִים, וְאֲפֹלוּ חֲבִילֵי קִנִּים **[טו]**, דְּבִרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, עֶסֶק הוּא לְפָנוּי. אָמַר רַבִּי מֵאִיר, וְכִי מָה מְטַמֵּא לוֹ. אִם תֹּאמְרוּ, כְּלֵי עֲצִיּוֹ וּבְגָדָיו וּמִתְכַוְּתָיו, מְטַבִּילָן וְהוּן טְהוֹרִים. עַל מָה חֲסָה הַתּוֹרָה. עַל כְּלֵי חֲרָסוֹ וְעַל פְּכוֹ וְעַל טְפִיו. אִם כֶּךָ חֲסָה הַתּוֹרָה עַל מְמוֹנוֹ הַבְּזוּי, קַל וְחֹמֶר עַל מְמוֹנוֹ הַחֲבִיב. אִם כֶּךָ עַל מְמוֹנוֹ, קַל וְחֹמֶר עַל נֶפֶשׁ בְּנֵי וּבְנוֹתָיו. אִם כֶּךָ עַל שֵׁל רְשָׁע, קַל וְחֹמֶר עַל שֵׁל צַדִּיק:

פרק יב - משנה ו

אינו הולך לתוך ביתו ומסגיר, ולא בתוך הבית שהנגע בתוכו ומסגיר, אלא עומד על פתח הבית [טז] שהנגע בתוכו ומסגיר, שנאמר (ויקרא יד), ויצא הכהן מן הבית אל פתח הבית והסגיר את הבית שבעת ימים. ובא בסוף השבוע וראה אם פשה, וצוה הכהן וחלצו את האבנים אשר בהן הנגע והשליכו אתהן אל מחוץ לעיר אל מקום טמא. ולקחו אבנים אחרות והביאו אל תחת האבנים ועפר אחר יקח וטח את הבית (ש). אינו נוטל אבנים מצד זה ומביא לצד זה, ולא עפר מצד זה ומביא לצד זה, ולא סיד מכל מקום [יז]. אינו מביא לא אחת תחת שתים ולא שתים תחת אחת [יח], אלא מביא שתים תחת שתים, תחת שלש, תחת ארבע [יט]. מכאן אמרו, אוי לרשע אוי לשכנו, שניהן חולצין, שניהן קוצעין, שניהן מביאין את האבנים. אבל הוא לבדו מביא את העפר, שנאמר (ש), ועפר אחר יקח וטח את הבית, אין חברו מטפל עמו בטיחה:

פרק יב - משנה ז

בא בסוף שבוע וראה, אם חזר, ונתץ את הבית את אבניו ואת עציו ואת כל עפר הבית והוציא אל מחוץ לעיר [כא] אל מקום טמא (ש). הפסיון הסמוך, כל שהוא. והרחוק, כגריס. והחוזר בבתים, כשני גריסין [כב]:

פרק יג

פרק יג - משנה א

עשרה [א] בתים הן, הכהה בראשון, וההולך לו, קולפו והוא טהור. הכהה בשני, וההולך לו, קולפו והוא טהור. הפושה בראשון, חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע. חזר, ינתץ. לא חזר, טעון צפרים. עמד בראשון ופשה

בשני, חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע. חזר, ינתץ. לא חזר, טעון צפרים.
עמד בזה ובה, חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע. חזר, ינתץ. לא חזר, טעון
צפרים. אם עד שלא טהרו בצפרים נראה בו נגע, הרי זה ינתץ. ואם
משטהרו בצפרים נראה בו נגע, יראה בפתחלה:

פרק יג - משנה ב

האבן שבזוית, בזמן שהוא חולץ, חולץ את כלו. ובזמן שהוא נותץ, נותץ
את שלו ומניח את של חברו. נמצא חמר בחליצה מבנתיצה. רבי אלעזר
אומר, בית הבנוי ראש ופתיו, נראה בראש, נוטל את כלו **ד**. נראה בפתיו,
נוטל את שלו ומניח את של חברו:

פרק יג - משנה ג

בית שנראה בו נגע, היתה עליה על גביו, נותן את הקורות לעליה. נראה
בעליה, נותן את הקורות לבית **ה**. לא היתה עליה על גביו, אבניו ועציו
ועפרו נתצין עמו. ומציל על המלבנים, ועל שריגי החלונות. רבי יהודה
אומר, מלבן הבנוי על גביו, נתץ עמו. אבניו ועציו ועפרו מטמאין בכזוית,
רבי אלעזר חסמא אומר, במה שהן:

פרק יג - משנה ד

בית המסגר, מטמא מתוכו. והמחלט, מתוכו ומאחוריו. זה וזה מטמאין
בביאה:

פרק יג - משנה ה

הבונה מן המסגר בטהור, וחזר נגע לבית, חולץ את האבנים {ט}. חזר על האבנים, הבית הראשון ינתץ, והאבנים ישמשו את הבית השני בסומנין:

פרק יג - משנה ו

בית שהוא מסד על גבי בית המנגע, וכן אילן שהוא מסד על גבי בית המנגע, הנקנס לחיצון, טהור, דברי רבי אלעזר בן עזריה. אמר רבי אלעזר, מה אם אבן אחת ממנו מטמא בביאה, הוא עצמו לא יטמא בביאה:

פרק יג - משנה ז

הטמא עומד תחת האילן והטהור עובר, טמא. הטהור עומד תחת האילן והטמא עובר, טהור. אם עמד, טמא. וכן באבן המנגעת, טהור. ואם הניחה, הרי זה טמא:

פרק יג - משנה ח

טהור שהכניס ראשו ורבו {יא} לבית טמא, נטמא. וטמא שהכניס ראשו ורבו לבית טהור, טמאהו. טלית טהורה שהכניס ממנה שלש על שלש לבית טמא, נטמאה. וטמאה שהכניס {יב} ממנה אפלו כזית לבית טהור, טמאתו:

פרק יג - משנה ט

מי שֶׁנִּכְנַס לְבַיִת הַמְּנַגֵּעַ וְכָלְיוֹ עַל כְּתָפוֹ וְסִנְדְּלָיו וְטַבְּעוֹתָיו בְּיָדָיו, הוּא וְהוֹן טְמֵאִין מִיָּד. הִיָּה לְבוּשׁ בְּכָלְיוֹ וְסִנְדְּלָיו בְּרַגְלָיו וְטַבְּעוֹתָיו בְּיָדָיו, הוּא טְמֵא מִיָּד, וְהוֹן טְהוֹרִין עַד שִׁישְׁהָה כְּדֵי אֲכִילַת פָּרֶס. פֶּת חֲטִין וְלֹא פֶת שְׁעָרִים, מִסָּב וְאוֹכְלֵן בְּלִפְתָּן:

פרק יג - משנה י

הִיָּה עוֹמֵד בְּפָנִים וּפְשֵׁט יָדוֹ לְחוּץ וְטַבְּעוֹתָיו בְּיָדָיו, אִם שָׁהָה כְּדֵי אֲכִילַת פָּרֶס, טְמֵאוֹת. הִיָּה עוֹמֵד בְּחוּץ וּפְשֵׁט יָדוֹ לְפָנִים וְטַבְּעוֹתָיו בְּיָדָיו, רַבִּי יְהוּדָה מְטַמֵּא מִיָּד. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, עַד שִׁישְׁהָה כְּדֵי אֲכִילַת פָּרֶס [י]. אֲמָרוּ לוֹ לְרַבִּי יְהוּדָה, מָה אִם בְּזִמְן שֶׁכָּל גּוּפוֹ טְמֵא, לֹא טְמֵא אֶת מַה שְּׁעָלָיו עַד שִׁישְׁהָה כְּדֵי אֲכִילַת פָּרֶס, בְּזִמְן שֶׁאִין כָּל גּוּפוֹ טְמֵא, אֵינּוּ דִין שֶׁלֹּא יְטַמֵּא אֶת מַה שְּׁעָלָיו עַד שִׁישְׁהָה כְּדֵי אֲכִילַת פָּרֶס:

פרק יג - משנה יא

מִצָּרַע שֶׁנִּכְנַס לְבַיִת, כָּל הַפְּלִים שֶׁיֵּשׁ שָׁם טְמֵאִין, אֶפְלוּ עַד הַקּוֹרוֹת. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, עַד אַרְבַּע אַמּוֹת. כָּלִים, מִיָּד טְמֵאִין. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִם שָׁהָה כְּדֵי הַדְּלָקָת הַיָּר:

פרק יג - משנה יב

נִכְנַס לְבַיִת הַכְּנֻסָּת, עוֹשִׂים לוֹ מְחֻצָּה גְבוּהָה עֲשָׂרָה טַפְּחִים עַל רֹחַב אַרְבַּע אַמּוֹת. נִכְנַס רֹאשׁוֹן, וְיוֹצֵא אַחֲרוֹן. כָּל הַמְּצִיל צְמִיד פְּתִיל בְּאֵהָל הַמֵּת, מְצִיל צְמִיד פְּתִיל בְּבֵית הַמְּנַגֵּעַ. וְכָל הַמְּצִיל מְכֻסָּה בְּאֵהָל הַמֵּת, מְצִיל מְכֻסָּה בְּבֵית הַמְּנַגֵּעַ, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר [יב]. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, כָּל הַמְּצִיל צְמִיד פְּתִיל בְּאֵהָל הַמֵּת, מְצִיל מְכֻסָּה בְּבֵית הַמְּנַגֵּעַ. כָּל הַמְּצִיל מְכֻסָּה בְּאֵהָל

המת, אפלו, מגלה, בבית, המנגע, טהור:

פרק יד

פרק יד - משנה א

כיצד מטהרין את המצרע. היה מביא פילי של חרש חדשה ונותן לתוכה רביעית מים חיים, ומביא שתי צפרים דרור. שחט את אחת מהן על פלי חרש ועל מים חיים. חפר וקוברה בפניו. נטל [ד] עץ ארז ואזוב ושני תולעת וכרכן בשירי הלשון, והקיף להם ראשי אגפים וראש הזנב של שניה. טבל והזה שבע פעמים לאחר ידו של מצרע, ויש אומרים, על מצחו. וכך היה מזה על השקוף שבבית מבחוץ:

פרק יד - משנה ב

בא לו לשלח את הצפור החיה, אינו הופך פניו לא לים ולא לעיר ולא למדבר, שנאמר (ויקרא יד), ושלח את הצפור החיה אל מחוץ לעיר אל פני השדה. בא לגלח את המצרע, העביר תער על כל בשרו, וכבס בגדיו, וטבל, טהור מלטמא בביתה, והרי הוא מטמא כשרץ. נכנס לפנים מן החומה, מנדה מביתו שבעת ימים, ואסור בתשמיש המטה:

פרק יד - משנה ג

ביום השביעי מגלח תגלחת שניה כתגלחת הראשונה, כבס בגדיו וטבל,

טְהוֹר מְלִטְמָא כְּשֶׁרָץ, וְהָרִי הוּא טְבוּל יוֹם, אוֹכֵל בְּמַעֲשֵׂר [ח]. הָעָרִיב
שְׁמֹשׁוּ, אוֹכֵל בְּתֵרוּמָה. הִבִּיא כִפְרָתוֹ, אוֹכֵל בְּקִדְשֵׁים. נִמְצְאוּ שְׁלֹשׁ טְהוֹרוֹת
בְּמַצְרַע וְשֵׁלֶשׁ טְהוֹרוֹת בְּיֹלְדֵת:

פרק יד - משנה ד

שְׁלֹשָׁה מְגֻלְחִין וְתִגְלַחְתָּן מִצֹּה [ט], הַנִּזְיָר וְהַמְצַרַע וְהַלְוִיִּם. וְכֵלֶן שְׁגִלְחוּ
שְׁלֹא בְתַעַר אוֹ שְׁשִׁירוּ שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת, לֹא עָשׂוּ כְלוּם [י]:

פרק יד - משנה ה

שְׁתֵּי צַפְרִים מִצֹּתָן שָׁיְהוּ שְׁוֹת בְּמִרְאָה וּבִקְוָמָה וּבִדְמִים, וּלְקִיחָתָן כְּאֶחָת.
אֶף עַל פִּי שְׁאִינָם שְׁוֹת, כְּשָׁרוֹת [יב]. לְקַח אֶחָת הַיּוֹם וְאֶחָת לְמָחָר, כְּשָׁרוֹת.
שְׁחַט אֶחָת מֵהֶן וְנִמְצְאָת שְׁלֹא דְרוֹר, יִקַּח זֹוג לְשִׁנְיָה [יג]. הָרֵאשׁוֹנָה מִתְּתָר
בְּאֶכִילָה. שְׁחַטָּה וְנִמְצְאָת טְרֵפָה, יִקַּח זֹוג לְשִׁנְיָה. הָרֵאשׁוֹנָה מִתְּתָר
בְּהִנְאָה. נִשְׁפָּד הַדָּם, תָּמוֹת הַמְּשִׁתְּלַחַת. מִתָּה הַמְּשִׁתְּלַחַת, יִשְׁפָּד הַדָּם [יד]:

פרק יד - משנה ו

מִצֹּת עֵץ אֲרוֹז, אֲרָכּוֹ אֵמָה וְעָבְיוֹ כְּרַבִּיעַ פָּרַע הַמָּטָה. אֶחָד לְשָׁנִים, וּשְׁנַיִם
לְאַרְבָּעָה. מִצֹּת אֲזוֹב [טו], לֹא אֲזוֹב יָוֵן, לֹא אֲזוֹב פּוֹחֲלִי, לֹא אֲזוֹב רוֹמִי,
לֹא אֲזוֹב מִדְּבָרִית, וְלֹא כָּל אֲזוֹב שֶׁיֵּשׁ לוֹ שֵׁם לְוִי:

פרק יד - משנה ז

ביום השמיני מביא שלש בהמות, חטאת ואשם ועולה. והדל הזה מביא
חטאת העוף ועולת העוף:

פרק יד - משנה ח

בא לו אצל האשם, וסמך שתי ידיו עליו, ושחטו, וקבלו שני כהנים את
דמו, אחד בכלי, ואחד ביד. זה שקבל בכלי, בא וזרקו על קיר המזבח. וזה
שקבל ביד, בא לו אצל המזרע. והמזרע טבל בלשכת המזרעים. בא ועמד
בשער נקנור. רבי יהודה אומר, לא היה צריך טבילה:

פרק טז - משנה ט

הכהנים ראשו, ונתן על תנוף אָזְנוֹ. ידו, ונתן על בהו ידו. רגלו, ונתן על בהו
רגלו. רבי יהודה אומר, שלשתם היה מכניס כאחד. אין לו בהו יד, בהו
רגל, אָזְנוֹ ימנית, אין לו טהרה עולמית. רבי אליעזר אומר, נותן הוא על
מקומו. רבי שמעון אומר, אם נתן על של שמאל, יצא:

פרק יז - משנה י

נטל מלג השמן ויצק לתוך פפו של חברו. ואם יצק לתוך כף עצמו, יצא.
טבל והזה שבע פעמים כנגד בית קדש הקדשים, על כל הזה טבילה. בא
לו אצל המזרע, מקום שהוא נותן את הדם, שם הוא נותן את השמן,
שנאמר (ויקרא יד), על מקום דם האשם. והנותן מן השמן אשר על כף הכהן
יתן על ראש המטהר לכפר. אם נתן, כפר. ואם לא נתן, לא כפר (כ), דברי
רבי עקיבא. רבי יוחנן בן נורי אומר, שיגרי מצוה הו (כא), בין שנתן בין
שלא נתן, כפר, ומעלין עליו כאלו לא כפר. חסר הלג עד שלא יצק, ימלאנו.
משִׁיִצֵק, יביא אחר בפתחלה, דברי רבי עקיבא. רבי שמעון אומר, חסר הלג
עד שלא נתן, ימלאנו. משִׁנָתו, יביא אחר בפתחלה:

פרק יד - משנה יא

מִצְרַע שֶׁהֵבִיא קֶרְבָּנוּ עֲנִי וְהֶעֱשִׂיר, אוֹ עֲשִׂיר וְהֶעֱנִי, הַכֹּל הוֹלֵךְ אַחַר חֲטָאת, דְּבָרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אַחַר הָאֵשׁ:

פרק יב - משנה יב

מִצְרַע עֲנִי שֶׁהֵבִיא קֶרְבָּנוּ עֲשִׂיר, יֵצֵא. וְעֲשִׂיר שֶׁהֵבִיא קֶרְבָּנוּ עֲנִי, לֹא יֵצֵא {כג}. מֵבִיא אָדָם עַל יָדֵי בְנוֹ, עַל יָדֵי בֵתוֹ, עַל יָדֵי עֶבְדוֹ וְשִׁפְחָתוֹ קֶרְבָּנוּ עֲנִי {כד}, וּמֵאֲכִילָן בְּזָבָחִים. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִף עַל יָדֵי אִשְׁתּוֹ מֵבִיא קֶרְבָּנוּ עֲשִׂיר {כה}, וְכֹן כָּל קֶרְבָּנוּ שֶׁהִיא חֲטִיבַת {כו}:

פרק יג - משנה יג

שְׁנֵי מִצְרָעִים שֶׁנִּתְעַרְבוּ קֶרְבָּנוֹתֵיהֶם, קָרַב קֶרְבָּנוֹ שֶׁל אֶחָד מֵהֶם {כז}, וּמֵת אֶחָד מֵהֶם, זֶה שֶׁשָּׂאֵלוֹ אֲנָשִׁי אֶלְפִסְנִדְרִיָּא אֶת רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ. אָמַר לָהֶם, יִכְתֹּב נִכְסָיו לְאַחַר וַיָּבִיא קֶרְבָּנוֹ עֲנִי: